

Arrest

nr. 42 082 van 21 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 21 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. WIMAIER, die loco advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 22 juni 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 24 juni 2009 een asielaanvraag in.

1.2. Op 17 december 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire bescherming. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven dd. 22 december 2009 in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

" A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u in 1980 in Belize, Cabinda, geboren. U verliet Cabinda samen met uw familie in 1987 en verhuisde naar Luanda. U keerde nadien nooit meer naar Cabinda terug. In 2002 begon u als verpleegster te werken in het militaire hospitaal van Luanda. In 2007 ontmoette u in

het huis van uw oom M.(...) een vrouw die R.(...) heette en u vertelde over de onafhankelijkheidsstrijd van Cabinda en het FLEC-FAC. U besloot de beweging te steunen. Uw taak bestond uit het doorgeven van documenten tussen Rosa en u onbekende personen die u beschreven werden aan de hand van hun kledij. In juli 2008 werd u door R.(...) naar een vergadering van het FLEC-Renovada, dat met de Angolese regering samenwerkt, gestuurd om te noteren wat daar gezegd werd. U ontmoette daar een voormalige klasgenote, T.(...), die opmerkte dat u niet al te enthousiast was over de vergadering. Op 2 juni 2009 ontmoette u T.(...) opnieuw in het militaire hospitaal, waar zij ook was beginnen werken. Terwijl u naar het toilet ging doorzocht T.(...) uw tas en vond een pamflet van het FLEC-FAC. Zij gaf dit pamflet door aan de dokter, die u bij zich riep. Hij waarschuwde u voor het risico dat u nam met dergelijke activiteiten. Omdat u angst had dat hij of T.(...) de veiligheidsdiensten zouden inlichten liep u weg uit het hospitaal. U ging dadelijk naar het huis van uw oom in Viana. De volgende ochtend kwam uw moeder naar het huis van uw oom in Viana. Zij vertelde u dat uw man de dag ervoor in Luanda gearresteerd was. U hebt verder geen nieuws meer vernomen over uw man of uw vervolging. U verliet Angola met een vals paspoort op 21 juni 2009.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u geen ernstige elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. U hebt evenmin ernstige elementen aangebracht die erop wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met de subsidiaire bescherming.

U hebt vooreerst niet aannemelijk gemaakt dat u een activist bent voor het FLEC-FAC. U verklaart dat u de gewapende strijd voor onafhankelijkheid niet steunt, maar dat de onafhankelijkheid op vreedzame wijze verworven moet worden. Wanneer u gevraagd wordt waarom u dan een beweging met een gewapende vleugel steunt, minimaliseert u de rol van het FAC en stelt u dat zij louter uit zelfverdediging handelen (Zie gehoorverslag CGVS, p. 5.) Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat het FLEC-FAC voor de gewapende strijd kiest om de onafhankelijkheid te bereiken en nog steeds gewapende aanvallen op regeringstroepen uitvoert (zie informatie in het administratief dossier). Het is weinig aannemelijk dat u hiervan niet op de hoogte zou zijn, terwijl Rosa en uw oom u uitgebreid ingelicht hebben over de onafhankelijkheidsstrijd (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Het is in het algemeen weinig aannemelijk dat iemand zijn vrijheid en veiligheid op het spel zou zetten voor een beweging die de gewapende strijd hoog in het vaandel draagt, terwijl hij zelf deze gewapende strijd niet steunt.

Verder legt u uiterst vage en summiere verklaringen af over uw activiteiten voor het FLEC-FAC. U verklaart dat u twee activiteiten had voor het FLEC-FAC; 1) het doorgeven van boodschappen en 2) het mobiliseren van Cabindezen (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). U zou boodschappen hebben doorgegeven voor R.(...), maar u weet niet aan wie u de boodschappen doorgaf, noch waarover deze boodschappen gingen (zie gehoorverslag CGVS, p. 5-6). U kent buiten R.(...), uw oom en de 'activisten-coördinator' M.(...), geen andere leden of activisten van het FLEC-FAC (zie gehoorverslag CGVS, p. 5-6). Later tijdens hetzelfde gehoor voegt u hier wel uw man aan toe, maar ook over het lidmaatschap van uw man blijft u erg vaag. U weet niet wanneer hij lid werd van het FLEC-FAC en u weet niet wat zijn activiteiten zijn voor het FLEC-FAC (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Wanneer u meer details worden gevraagd over welke Cabindezen u mobiliseerde, stelt u plots dat u dat zelf nooit gedaan hebt en dat enkel andere activisten Cabindezen mobiliseerden (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). U spreekt hiermee duidelijk uw verklaringen aan het begin van het gehoor tegen, waar u tot tweemaal toe stelde dat u Cabindezen mobiliseerde en Cabindezen aansprak (zie gehoorverslag CGVS, p. 4).

Ook blijkt uw kennis over een aantal essentiële en voor de hand liggende aspecten van het FLEC-FAC en de onafhankelijkheidsstrijd uiterst beperkt, met als gevolg dat de zaken van het FLEC-FAC die u wel kent een uiterst ingestudeerde indruk geven. Zo is het uitermate bevreemdend dat u het 'Memorandum of Understanding' niet kent dat Bento Bembe in 2006 ondertekende, terwijl u verklaart dat u naar een vergadering van Bento Bembe bent geweest waar over het statuut van Cabinda werd gesproken (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Het Memorandum of Understanding (MoU) betreft geen detail, maar de reden waarom het FLEC-FAC en het FLEC-Renovada weer uit elkaar gingen (zie informatie in het administratief dossier). In aansluiting hiermee verklaart u dat het FLEC-FAC het 'Forum Cabindes para o Dialogo' steunt (zie gehoorverslag CGVS, p. 7), terwijl uit de beschikbare informatie blijkt dat het FLEC-FAC na de afwijzing van het MoU het Forum Cabindes para o Dialogo heeft ontbonden (zie informatie in het administratief dossier). Ook blijkt u twee vooraanstaande figuren uit de onafhankelijkheidsstrijd van het FLEC-FAC niet te kennen; bisschop Paulino Fernandes Madeca en priester Casimiro Congo (zie gehoorverslag CGVS, p. 6 en informatie in het administratief dossier).

Uw verklaringen over de vervolgingsfeiten zelf zijn op zich eveneens weinig waarachtig. Zo is het weinig aannemelijk dat de politie onmiddellijk naar uw huis ging om u te arresteren en uw man in uw plaats voor langere tijd arresteerde omdat een derde persoon één pamflet van het FLEC-FAC in uw handtas zou hebben gevonden. Uit beschikbare informatie blijkt in tegendeel dat de vervolging van FLEC-aanhangers buiten Cabinda eerder beperkt is (zie informatie in het administratief dossier). Het pamflet op zich is bovendien geen directe aanwijzing van uw activiteiten voor of lidmaatschap van het FLEC-FAC. Over de concrete omstandigheden van de arrestatie van uw man hebt u geen informatie en u weet evenmin waar uw man opgesloten was. U bent enkel op de hoogte van de arrestatie van uw man door wat uw burens aan uw moeder verteld hebben. Gedurende de drie weken dat u nog in Angola bleef na de arrestatie ontving ook geen ander nieuws, wat merkwaardig is indien uw man werkelijk in uw plaats zou zijn meegenomen. Na uw aankomst in België hebt u zelf nooit contact opgenomen met uw familie in Angola, zodat u in het geheel niet weet wat er sinds juni 2009 gebeurd is. Wanneer u gevraagd wordt waarom u uw familie niet contacteerde zegt u dat u geen telefoonnummers of adressen had (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Het is echter erg onwaarschijnlijk dat u het land zou verlaten terwijl uw man in de gevangenis zit en u zelf ook problemen vreest, zonder met uw familie of met leden van het FLEC af te spreken hoe u hen zou kunnen contacteren.

Gelet op het voorgaande kan er in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een 'vrees voor vervolging' in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, weerhouden worden. De door u in het kader van uw asielprocedure voorgelegde documenten (uitreksel uit de geboorte-akte) kunnen het bovenstaande niet wijzigen. Het uittreksel uit uw geboorteakte vormt een aanwijzing van uw identiteit en geboorteplaats die hierboven als dusdanig niet in twijfel werden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster levert in een enig middel kritiek op de vastgestelde tegenstrijdigheden in de bestreden beslissing. Met betrekking tot haar activisme poneert verzoekster dat de bestreden beslissing enkel gebaseerd is op het feit dat verzoekster de rol van het FLEC-FAC in de gewapende strijd minimaliseert. Verzoekster werpt op dat zij het bestaan van aanvallen nooit heeft ontkend en dat ze de ideologie "genomen heeft" zoals die haar door mevrouw R. werd uitgelegd. Deze laatste had bevestigd dat het FLEC-FAC enkel ter verdediging de wapens opnam. Het zou onlogisch zijn als verzoekster "tegen haar partij preekte". Haar beschrijving van de ideologie en de daden van haar partij, "die echt uit persoonlijke ervaringen blijkt, hoewel verschillend van de realiteit in de pers", is echter onvoldoende om aan haar militantisme te twijfelen. De vaagheid over haar activiteiten voor het FLEC-FAC wijt verzoekster aan de werkwijze die ze had uiteengezet. Ze kende de afzender en de inhoud van de boodschappen die ze aan mevrouw R. gaf niet en ze beschikte enkel over een beschrijving van het uiterlijk van de persoon en de afspreekplaats. De enveloppen waren gesloten en verzoekster heeft ze nooit geopend. Vervolgens verklaart verzoekster het feit dat zij op mevrouw R., haar oom en de coördinator na, geen andere activisten kent doordat zij slechts twee keer aan vergaderingen deelnam en enkel met mevrouw R. "werkte". Het feit dat zij niet wist dat haar man lid geworden was van FLEC-FAC en niet wist welke activiteiten hij daarbinnen had, schrijft verzoekster toe aan het feit dat haar echtgenoot altijd geweigerd heeft dat verzoekster op welke manier ook verbonden was met FLEC-FAC en hij niet akkoord was toen zij besloot ook voor deze partij actie te voeren. Daarom wou hij niet veel zeggen over de werking van de partij of zijn toetreding. Verzoekster legt uit dat zij geen details kon geven over de mensen die zij mobiliseerde omdat verzoekster theoretisch twee opdrachten had, namelijk het overbrengen van boodschappen en het mobiliseren van mensen, maar zij in de praktijk enkel boodschappen bezorgde en geen tijd had om mensen te mobiliseren. Haar gebrek aan kennis over de onafhankelijkheidsstrijd en het "Memorandum of Understanding" is volgens verzoekster niet relevant omwille van het zeer gerichte karakter van haar opdracht. Verzoekster stelt dat "het doel van mevrouw R.(...) er enkel in bestond kennis te nemen van elementen die ze niet kon weten met een ander middel dan spionage en niet ter bevestiging van informatie die gemakkelijk op het Internet te vinden zijn (...)" Verzoekster antwoordde dat het FLEC het "Forum Cabindes Para o Dialogo" ondersteunde, terwijl uit de informatie bleek dat ze uit de onderhandelingen zijn gezet. Verzoekster stelt dat in werkelijkheid het standpunt van het FLEC over het forum werd gevraagd en of het FLEC het forum ondersteunde. Verzoekster antwoordde dat ze enkel vrede wou en de bedoeling van het forum en van het FLEC eveneens tot doel had een einde te maken aan het conflict, waardoor zij logischerwijs antwoordde dat de partij het forum ondersteunde.

Verzoekster merkt terloops op dat het opvallend is dat het FLEC-FAC de deelname niet beëindigde, maar uit de onderhandelingen werd gezet. Ze stelt dat deze incoherentie het lidmaatschap van eiseres aan de afscheidsbeweging niet wezenlijk betreft.

De afwezigheid van contact met haar land van herkomst vindt zijn oorsprong in het feit dat verzoekster de telefoonnummers noch de adressen van haar familieleden in haar bezit heeft, waardoor ze geen informatie meer over haar land heeft, of over de aanhouding van haar man, die ze trouwens via een derde vernomen heeft. Verzoekster stelt *“dat ze toch zal proberen contact op te nemen met haar land”*.

Ten slotte beweert verzoekster dat de subsidiaire bescherming niet echt werd onderzocht. Verzoeksters identiteit en nationaliteit werden niet in vraag gesteld en de situatie in Angola is ingewikkelder dan wordt beweerd. Ze voegt aan haar verzoekschrift een aantal documenten toe waaruit zou blijken dat leden van het FLEC worden altijd willekeurig worden aangehouden, dat folteringen en mishandeling schering en inslag zijn in de gevangenissen en dat er naar aanleiding van de aanslag tegen de Togolese voetbalploeg van januari 2010 hoge risico's bestaan dat de leden van de rebellengroepen het voorwerp uitmaken van zware schendingen van de mensenrechten. Volgens verzoekster zeggen sommigen dat de oorlog nog bestaat in Cabinda en raadt het ministerie van Buitenlandse Zaken niet-essentiële reizen af omdat het land nog over onvoldoende garanties beschikt op vlak van veiligheid. Deze onveiligheid is niet alleen in Cabinda zichtbaar, maar ook in andere streken zoals Luanda. Verzoekster stelt: *“Dat vorige leden van de FLEC ook in de buurlanden aangehouden worden. Dat het dus duidelijk is dat de leden van de FLEC aangehouden worden, maar ook de vorige leden of de mensen die verdacht zijn voor de afscheidsgroep te militeren. Dat zelfs als de eiseres alleen maar sympathisante was, ze beschouwd werd als militante van de afscheidsbeweging, daar ze met haar echtgenoot gelijkgesteld werd”*. Verzoekster besluit dat ze hoge risico's loopt voor haar leven en integriteit als ze naar Angola teruggaat. Volgens haar had de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit aspect nader moeten onderzoeken in het licht van artikel 48/4, §2, b) en c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

2.2. Aangezien verzoekster blijkens haar middel inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing, voert ze in wezen een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het middel zal dan ook vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht worden beoordeeld.

2.3. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad wijst verzoekster erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de Commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoeksters asielaanvraag. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij activist is van het FLEC-FAC, zoals zij beweert, en dat haar verklaringen over de vervolgingsfeiten zelf weinig waarachtig zijn.

2.4. Met betrekking tot haar opinie over de onafhankelijkheidsstrijd in Cabinda verklaarde verzoekster dat zij vrijheid, vrede en rechtvaardigheid in Cabinda via gesprekken wil bereiken (stuk 3, gehoorverslag CGVS 01/12/2009, p. 5). Hiermee heeft verzoekster inderdaad het bestaan van aanvallen vanwege het FLEC-FAC niet ontkend, maar volgens haar *“gaat de gewapende strijd niets opbrengen, het zal enkel naar ellende leiden”* (stuk 3, gehoorverslag CGVS 01/12/2009, p. 5). Hieruit blijkt dat verzoekster zelf geen voorstander is van een gewapende strijd. Uit de landeninformatie die is opgenomen in het administratief dossier blijkt daarentegen dat de beweging waarvoor verzoekster beweert activiteiten te ontplooiën, openlijk aangeeft dat het nog altijd strijd voert tegen het Angolese leger (stuk 12, Landeninformatie, Algemeen Ambtsbericht Angola, p. 26). Verzoekster bevestigt in haar verzoekschrift dat haar visie niet overeenstemt met de realiteit in de pers. Haar verklaring dat om die reden niet aan haar militantisme kan worden getwijfeld, is geenszins overtuigend. Het is immers weinig aannemelijk dat zij, als beweerdte activiste van het FLEC-FAC, louter voortging op wat haar door mevrouw R. werd uitgelegd, met name dat enkel geweld als verdediging wordt gebruikt, zonder zichzelf verder te informeren over de standpunten van de beweging ten aanzien van de gewapende strijd. Het FLEC-FAC

is trouwens de meest radicale factie binnen de onafhankelijkheidsstrijd (zie stuk 12, Landeninformatie, Immigration and Refugee Board of Canada, Angola (...), p. 1). Bovendien had verzoekster verklaard dat haar opdracht bestond uit het mobiliseren van de Cabindezen om toe te treden tot het FLEC-FAC (stuk 3, gehoorverslag CGVS 01/12/2009, p. 3). Er kan niet redelijkerwijs worden ingezien hoe verzoekster die opdracht zou kunnen uitvoeren zonder een gedegen kennis van de aard en de standpunten van de beweging. Zoals in de bestreden bestreden beslissing wordt vermeld is het *“in het algemeen”* weinig aannemelijk dat zij haar vrijheid en veiligheid op het spel zou zetten voor een beweging die de gewapende strijd hoog in het vaandel draagt, terwijl zijzelf die gewapende strijd niet steunt.

2.5. Verzoekster verklaarde activist te zijn voor het FLEC-FAC, maar blijkt aanvankelijk weinig andere activisten bij naam te kennen. Daargelaten de vraag of de wijze waarop verzoekster haar opdrachten als boodschapper vervulde, deze beperkte kennis kan verklaren, stelt de Raad vast dat verzoekster geen enkele plausibele verklaring aanbrengt voor het feit dat zij slechts in het tweede deel van het gehoor meedeelde dat ook haar man reeds jaren lid was van FLEC-FAC (stuk 3, gehoorverslag CGVS 01/12/2009, p. 9), terwijl ze dit nooit eerder had vermeld. Blijkens het administratief dossier vermeldde verzoekster bij aanvang enkel haar oom, mevrouw R. en dhr. Mp. en beweerde ze nooit andere activisten te hebben ontmoet (stuk 3, gehoorverslag CGVS 01/12/2009, p. 6). Het is bizar dat verzoekster toen haar man niet vermeldde. Verzoekster kan bovendien de activiteiten van haar man niet nader toelichten (stuk 3, gehoorverslag CGVS 01/12/2009, p. 10), wat de geloofwaardigheid van haar verklaringen niet ten goede komt. Voor het eerst geeft verzoekster in onderhavig verzoekschrift aan dat haar man haar niet toeliet met het FLEC-FAC verbonden te zijn en dat hij niet akkoord was dat zij actie voerde en dat hij daarom niet veel wou zeggen over de werking van de partij. Deze a posteriori-verklaringen zijn geenszins bij machte de pertinente vaststellingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te ontkrachten.

2.6. Verzoekster ontkent in haar verzoekschrift dat zij mensen mobiliseerde voor het FLEC-FAC. Haar bewering dat dit enkel theoretisch tot haar opdracht behoorde en dat ze er geen tijd voor had, staat in schril contrast met datgene wat blijkt uit het administratief dossier. Zowel tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken (zie stuk 8, Vragenlijst, p. 2) als tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoekster dat haar activiteiten bestonden uit het mobiliseren van mensen voor het FLEC-FAC (stuk 3, gehoorverslag CGVS 01/12/2009, p. 4). Pas later tijdens het gehoor nuanceert ze deze verklaringen (stuk 3, gehoorverslag CGVS 01/12/2009, p. 11). Verzoekster versterkt met haar betoog de vastgestelde tegenstrijdigheid in plaats van deze op te heffen.

2.7. Verzoekster stelt dat haar onwetendheid over het *“Memorandum of Understanding”* (stuk 3, gehoorverslag CGVS 01/12/2009, p. 6) niet relevant is. Verzoekster gaf nochtans aan in haar relaas dat ze een vergadering had bijgewoond met Bento Bembe (stuk 3, gehoorverslag CGVS 01/12/2009, p. 7), waardoor het erg vreemd is dat zij niet weet dat deze in 2006 het *“Memorandum of Understanding”* ondertekende (zie stuk 12, Landeninformatie, HRW *“They put me in the Hole”*, p. 6). De aard van de informatie die ze voor mevrouw R. diende te verzamelen, verklaart niet dat ze niet op de hoogte is van het bestaan van deze mijlpaal in de onafhankelijkheidsstrijd. Haar poging om haar foutieve antwoord op de vraag of het FLEC-FAC het *“Forum Cabindes para o dialogo”* steunde, te vergoelijken en haar bewering dat dit niet haar lidmaatschap van de beweging betreft, weerlegt de vaststelling van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet dat haar kennis uiterst beperkt is en een ingestudeerde indruk vertoont. Bovendien had de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgesteld dat verzoekster evenmin weet had van enkele vooraanstaande figuren uit de onafhankelijkheidsstrijd van het FLEC-FAC (zie bestreden beslissing). Verzoekster betwist dit niet. Aangezien verzoeksters asielrelaas gebaseerd is op haar militantisme voor de FLEC-FAC beweging, is haar kennis over het Cabindese onafhankelijkheidsstreven wel degelijk cruciaal.

2.8. Opmerkelijk is dat verzoekster over geen enkele informatie uit Angola beschikt sinds juni 2009. De Raad merkt op dat het feit dat ze de telefoonnummers of adressen niet bezit en ze slechts via een derde vernomen heeft dat haar echtgenoot gevangen zit, verzoekster niet ontslaat van haar verantwoordelijkheid en haar medewerkingsplicht in het kader van de asielaanvraag. Verzoekster kondigt in haar verzoekschrift aan dat ze nog pogingen zal ondernemen om iemand in Angola te contacteren, maar geeft ter terechtzitting toe dat ze geen enkele poging ondernam, zogenaamd omdat dit niet mogelijk was. De Raad acht het uiterst merkwaardig dat verzoekster in de totale onmogelijkheid zou zijn om zich op enigerlei wijze te informeren over haar geval of over de benarde toestand van haar echtgenoot.

2.9. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in haar middel niets inbrengt tegen het pertinente motief uit de bestreden beslissing dat haar verklaringen over de vervolgingsfeiten zelf weinig aannemelijk zijn. Verzoeksters drieste bewering dat haar echtgenoot in Luanda zou zijn gearresteerd op grond van één FLEC-FAC-pamflet dat bovendien door een derde in verzoeksters handtas zou zijn aangetroffen, wordt door haar op geen enkele wijze met objectieve gegevens gestaafd. Nochtans rust de bewijslast in deze op de verzoekende partij. Het komt weinig geloofwaardig over dat de Angolese politie het aantreffen, door een derde, van één pamflet als afdoende bewijs zou aanzien van het feit dat verzoekster of haar echtgenoot aanhanger zijn van de erop vermelde beweging. Bovendien rijst de vraag of het 'bezit' van dergelijk pamflet volstaat om door de politie in Luanda te worden aangehouden. Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij van deze versie. De Raad merkt op dat het relaas nochtans diametraal ingaat tegen de bestaande vervolgingspraktijk in Angola zoals deze blijkt uit de informatie die is opgenomen in het administratief dossier. Er zijn immers geen aanwijzingen dat FLEC-aanhangers buiten Cabinda negatief in de belangstelling staan van de Angolese autoriteiten (zie stuk 12, Landeninformatie, Algemeen Ambtsbericht Angola, p. 26). Verzoeksters versie van de vervolgingsfeiten is dan ook volstrekt ongeloofwaardig.

2.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekster haar beweerde activisme voor het FLEC-FAC en de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt, wat als motief volstaat om te besluiten dat zij geen gegronde vrees voor vervolging koestert zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.11. Waar verzoekster beweert dat in de bestreden beslissing de subsidiaire bescherming niet nader werd onderzocht, dient te worden opgemerkt dat het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet betekent dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Op grond van het feit dat verzoekster haar beweerde sympathieën voor het FLEC-FAC en de vervolgingsfeiten die zij aanhaalt niet aannemelijk heeft gemaakt, werd terecht besloten dat haar asielaanvraag ongeloofwaardig is. Zodoende kan zij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.12. Verzoekster voegt aan haar verzoekschrift een rapport toe van Human Rights Watch over aanhoudingen in Cabinda, een internetartikel over de aanslag op de Togolese voetbalt ploeg en het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken voor Angola toe. Ter terechtzitting vestigt de raadsvrouw van verzoekster de aandacht op deze rapporten met het oog op de beoordeling van de subsidiaire bescherming. De Raad merkt op dat de eerste twee documenten een algemene verwijzing naar de volgens de verzoekende partij bestaande situatie in het land van herkomst en een algemene verwijzing naar een aantal vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties bevatten, welke geenszins toegespitst worden op verzoeksters situatie. Het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken houdt een advies in voor toeristische reizen naar Angola, maar slaat geenszins op Angolese onderdanen. Zelfs zonder de noodzaak van het bewijs van een individuele dreiging volstaat het in het kader van de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet louter naar een algemene toestand in het land van herkomst te verwijzen, maar dienen concrete problemen aannemelijk te worden gemaakt (cf. RvS 24 november 2006, nr. 165.109). Verzoeksters beweringen volstaan niet om aan te tonen dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de Vreemdelingenwet, waardoor zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

2.13. Uit het geheel van bovenvermelde elementen die steun vinden in het administratieve dossier, kon de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen rechtsgeldig besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters beweerde activisme en de vervolgingsfeiten. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen, die niet op aanvaardbare wijze worden weerlegd door de verzoekende partij. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een

reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN